

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 19Co/16/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8220201078
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 05. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zlata Simková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:8220201078.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v z predsedníčky senátu JUDr. Zlata Simkovej a členov senátu JUDr. Gabriely Világiovej a JUDr. Karola Krochtu v spore žalobcu: O. F., nar. XX.XX.XXXX, bytom U. XX, XXX XX F., právne zastúpený: JUDr. Matúš Hrib, advokát, so sídlom Tehelná 46, 085 01 Bardejov, IČO: 42 246 237 proti žalovaným: 1./ S. O., nar. XX.XX.XXXX, bytom U. XXX, XXX XX F., 2./ V. O., nar. XX.XX.XXXX, bytom N. XXX/XX, XXX XX B., obaja žalovaní právne zastúpení: JUDr. Martin Timko, advokát, so sídlom Hlavná 23, 080 01 Prešov, IČO: 48 412 031, o určenie neplatnosti zmluvy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bardejov č. k. 6C/14/2020-66 zo dňa 09.02.2022 takto

rozhodol:

I. Potvrdzuje rozsudok v jeho napadnutej časti, t. j. vo výroku II.

II. Žalovaným v 1. a 2. rade priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi v plnom rozsahu, o výške ktorých bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom žalobu zamietol a žalovaným v 1. a 2. rade priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

2. Rozhodnutie právne odôvodnil podľa príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka, zákona č. 504/2003 Z. z. o nájme poľnohospodárskych pozemkov, § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok („CSP“).

3. V odôvodnení konštatoval, že vzhľadom na zistený skutkový stav je potrebné žalobu v celom rozsahu zamietnuť ako nedôvodnú, nakoľko súd prvej inštancie nezistil dôvody, ktoré by odôvodňovali právny záver, že vecné bremeno zriadené zmluvou zo dňa 12.05.2020, ktoré zaťažuje pozemok CKN parc. č. XXX/X neexistuje. O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa príslušných ustanovení CSP tak, žalovaným v 1. a 2. rade priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, nakoľko mali plný úspech vo veci. O výške náhrady trov konania súd rozhodne po právoplatnosti rozsudku uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

4. Proti tomuto rozsudku, a to proti výroku II. podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca, ktorý namietal nesprávne právne posúdiť nárok žalovaných na náhradu trov konania. Súd prvej inštancie zistil skutkový stav veci ako aj uplatnil aplikáciu práva na vec samú, s ktorou sa žalobca nestotožňuje, ale vzhľadom na správne konštatovanie rozsudku o zániku nájmovej zmluvy medzi žalobcom a žalovanou v 2. rade k novembru 2022 (po výpovedi žalovanej), žalobca nepodal odvolanie vo veci samej. O trovách konania súd rozhodol na základe zásady úspechu, avšak CSP pozná aj výnimku z tejto zásady, a to v podobe ustanovenia § 257 citovaného zákona. Konajúci súd však vôbec nezohľadnil dôvody hodné osobitného zreteľa, ktorými môžu byť aj špecifické okolnosti danej veci a vzájomný postoj strán k sporu, ako je tomu aj v tomto prípade. Súd prvej inštancie správne zistil, že zmluva o vecnom

bremene zahŕňa obe parcely, ktoré boli predmetom nájomnej zmluvy, hoci pre reálny prechod bola potrebná len jedna z parciel. Takto vecné bremeno pripravil právny zástupca žalovaného v 1. rade, ktorý sa následne podujal zariadzovať veci žalovanej v 2. rade a vedome pripravil zmluvu s vecným bremenom v danom rozsahu. Nakoniec žalovaná v 2. rade vypovedala nájomnú zmluvu žalobcovi, hoci na tejto riadne hospodári a pre výpoveď nedal príčinu -neporušil podmienky nájmu. Žalobca tak bol v dôsledku obrany svojho práva podľa nájomnej zmluvy poškodený, nakoľko sa žalovaný v I. rade potom čo znemožnil svojim šikanóznym uplatňovaním práva ohradiť jeho pozemok, postaral o to, aby žalobca nielen nemohol parkovať svoje poľnohospodárske stroje na novom prenajatom mieste, ale o uvedené miesto pre parkovanie a pestovanie aj prišiel v dôsledku výpovede. Podľa žalobcu sú okolnosti danej veci výnimočné, pričom zdôraznil, že aj keď súd prvej inštancie žalobu zamietol, urobil tak na základe posúdenia možnej koexistencie nájomného práva a práva vecného bremena, ktorého výkon by v prípade väčšej parcely znemožňoval pestovanie plodín žalobcom. Žalobcovi by tak bola nájomná zmluva v značnej miere k ničomu a neumožňovala by mu dosahovať to k čomu bola zriadená, čo určite nemožno ohraničiť len pestovaním plodín, ale tiež parkovaním strojov, keďže inak nemá možnosť tieto riadne odstaviť bez vynaloženia neprimeraných nákladov v podobe dlhej obchádzky pre zahradenie cesty žalovaným 1 /. Za daných okolností je podľa žalobcu dôvodné nepriznať nárok na náhradu trov konania žiadnej zo strán, nakoľko žalobca nedal príčinu súdному konaniu, bránil svoje nájomné práva a žalovaný pochybil pri tvorbe zmluvy i svojou šikanou, ktorá narušila susedské vzťahy medzi žalobcom a žalovaným v 1. rade, opäť bez zavinenia žalobcu. Vzhľadom na uvedené navrhol rozsudok v jeho napadnutej časti zmeniť a stranám sporu nárok na náhradu trov konania nepriznať.

5. K odvolaniu žalobcu sa vyjadrili žalovaní v 1. a 2. rade, ktorí uviedli, že žalovaní ako ako „pán sporu“ inicioval predmetný spor a neskôr nespochybniteľne prijal zodpovednosť za posúdenie jeho nároku po hmotnej ako aj procesnej stránke, keďže odvolanie vo veci samej nepodal. Žalobcovi boli od počiatku známe skutočnosti, ktoré dnes uvádza v odvolaní ako dôvody pre nepriznanie trov konania. S plným vedomím o skutkovom stave sa odvolateľ rozhodol iniciatívne započat' civilné sporové konanie, v ktorom sa právoplatne vyvrátili jeho závažné tvrdenia (napr. že žalovaná v 2. rade mala byť donútená k podpísaniu zmluvy o zriadení vecného bremena), pričom to že súd prvej inštancie nemusel z dôvodu hospodárnosti hodnotiť všetky skutkové tvrdenia odvolateľa ešte neznamená, že všetky jeho tvrdenia boli substancované. Žalovaná v 2. rade zdôraznila, že nájomnú zmluvu so žalobcom vypovedala dobrovoľne a spôsobom na akom sa so žalobcom ako zmluvné strany vopred dohodli a aký to aj explicitne umožňuje zákon (žalobca ani nemusel porušiť podmienky nájmu, právo vypovedať nájomnú zmluvu žalovanej v 2. rade skratka náleží). Odkazovanie žalobcu na iné civilné sporové konanie je vo vzťahu k nároku na náhradu trov konania irelevantné, keďže okrem iného toto konanie nie je právoplatne skončené a súd ešte neustálil skutkový stav v takom rozsahu, aby to žalobcovi reálne umožňovalo argumentovať svojimi tvrdeniami ako keby sa jednalo o fakty. Žalovaní v 1. a 2. rade majú za to, že je dôvodné, aby žalobca ako „pán sporu“ niesol zodpovednosť v podobe náhrady trov konania, keďže v spore nebol úspešný a vznik týchto trov aj sám zaviniel. Navrhli rozsudok v jeho napadnutej časti potvrdiť a priznať im nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

6. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 357 CSP), preskúmal rozhodnutie v jeho napadnutej časti ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je nedôvodné.

7. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

8. Odvolací súd po preskúmaní rozsudku v jeho napadnutej časti, t. j. vo výroku II ako aj celého obsahu spisu dospel k záveru, že súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní potrebnom na rozhodnutie v danej veci dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec i správne právne posúdil. Pretože odvolací súd preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobcom tvrdených skutočností, pričom i podľa odvolacieho súdu dospel súd prvej inštancie k správnym skutkovým zisteniam, a pretože v celom rozsahu zdieľa i jeho právny záver vo veci, keď

vec i správne právne posúdil, s poukazom na ustanovenie § 387 ods. 2 CSP odvolací súd odkazuje na správne a presvedčivé odôvodnenie písomného vyhotovenia rozsudku v jeho napadnutej časti.

9. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od týchto záverov súdu prvej inštancie odchýliť, a preto nemôže dať za pravdu žalobcovi, ktorý v odvolaní navyše neuviedol žiadne relevantné skutočnosti, ktoré by boli spôsobilé privodiť zmenu rozsudku v jeho napadnutej časti. Súd prvej inštancie správne skúmal splnenie podmienok pre priznanie nároku na náhradu trov konania a správne dospel k záveru, že tieto v danom prípade sú splnené, čo aj správne odôvodnil. Na zdôraznenie správnosti záverov súdu prvej inštancie sa potom žiada dodať už len nasledovné:

10. Podľa § 255 ods. CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

11. V predmetnej veci boli žalovaní v 1. a 2. rade úspešní v plnom rozsahu, nakoľko súd žalobu zamietol ako nedôvodnú. V tomto smere je potrebné prisvedčiť pravdivosť tvrdeniam žalovaných v 1. a 2. rade, ktorí podľa názoru odvolacieho súdu správne poukázali na skutočnosť, že žalobca je „pánom sporu“, a teda práve žalobca ako „dominus litis“ disponuje konaním a jeho predmetom, preto procesné oprávnenia, týkajúce sa akejkoľvek dispozície s návrhom prináležia výlučne žalobcovi. Žalobca rozhoduje o existencii sporu a je na jeho vôli, či podá návrh na začatie konania a či aj v jeho priebehu bude mať záujem na ďalšom vedení sporu a v akom rozsahu, a to pokiaľ ide o subjekty na strane žalovaného ako i rozsah žalovaného nároku. Je teda plne dôvodné a aj správne očakávanie, že žalobca ponese za svoje konanie, t. j. podanie žalobného návrhu, ktorý súd v celom rozsahu zamietol, zodpovednosť, ktorá v tomto prípade predstavuje znášanie náhrady trov konania v prospech úspešnej strany sporu. V kontexte uvedeného sa odvolací súd nemôže stotožniť s tvrdením žalobcu, že „nedal príčinu súdному konaniu“.

12. Odvolací súd taktiež nepovažuje za pravdivé tvrdenia žalobcu, že predmet nájmu nemohol riadne užívať. Z výpovede žalovanej v 2. rade ako aj z obsahu spisu vyplýva, že žalobkyňa v 2. rade uzatvorila so žalobcom nájmnú zmluvu za účelom poľnohospodárskeho využitia pozemku, pričom žalobca tento pozemok za týmto účelom aj využíval. Samotný žalobca na pojednávaní dňa 13.01.2022 uviedol, že na jednom pozemku je cesta a na druhom pozemku je zasiatá lucerka a druhá časť tohto pozemku je pooraná (príprava na zemiaky), pričom spomínanú lucerku zasial práve žalobca, rovnako ako aj orbu na druhej časti pozemku vykonal žalobca. Navyše, z výsluchu žalovanej v 2. rade vyplynulo, že táto nebola oboznámená s tým, že žalobca má záujem prenajaté pozemky využívať aj na parkovanie strojov (pluhu), v dôsledku čoho došlo k zamedzeniu prístupu žalovaného v 1. rade k jeho obydliu. Aj keď žalobca opakovane uvádza, že žalovaná v 2. rade o tejto skutočnosti vedela, resp. že účel nájomnej zmluvy, za ktorým bola zriadená nemožno ohraničiť len na pestovanie plodín, ale aj na parkovanie strojov, odvolací súd nemôže opomenúť opakované vyjadrenia žalovanej v 2. rade, ktorá vyššie uvedené tvrdenia žalobcu vyslovene poprela a súčasne uviedla, že je zo správania žalobcu sklamaná.

13. Žalobca v odvolaní opakovane zdôrazňuje, že svojim konaním nezadal žiadnu príčinu pre výpoveď nájomnej zmluvy, nijako neporušil nájmnú zmluvu, no aj napriek tejto skutočnosti mu bolo opäť zabránené riadne hospodáriť na danom pozemku. K uvedeným tvrdeniam odvolací súd uvádza len toľko, že je na žalobkyni, či, resp. kedy sa rozhodne ukončiť zmluvný vzťah s nájomcom, nakoľko jej toto právo náleží nielen na základe nájomnej zmluvy uzatvorenej so žalobcom, ale vyplýva aj priamo z dikcie zákona.

14. Vo vzťahu k odvolacej námietke žalobcu, že súd prvej inštancie pochybil, keď vo vzťahu k trovám konania neaplikoval ust. § 257 CSP, odvolací súd uvádza, že toto ustanovenie predstavuje výnimku pri rozhodovaní o trovách konania. Účelom tohto ustanovenia je umožniť súdu zmierniť dôsledky právnych noriem upravujúcich náhradu trov konania zavedením moderačného absolučného práva. Je výrazom skutočnosti, že tam, kde zákon nemôže byť natoľko kauzistický, aby postihol celú rozmanitosť života, právo sa dotvára sudcovským výkladom v medziach ustanovených všeobecnými podmienkami uvedenými v zákone, za splnenia ktorých môže dôjsť rozhodnutím súdu k inému záveru o náhrade trov konania, než by plynuli z použitia všeobecných zásad náhrady trov konania. Civilný sporový poriadok vyžaduje pre realizáciu tohto sudcovského moderačného práva, aby v danom prípade išlo o výnimočné okolnosti a dôvody hodné osobitného zreteľa.

15. Zo slovného znenia vyššie uvedeného zákonného ustanovenia vyplýva, že ide o ustanovenie výnimočné, ktoré má súdu umožniť, aby pri rozhodovaní o náhrade trov konania mohol prihliadnuť k

zvláštnostiam jednotlivých konkrétnych prípadov a má slúžiť k odstráneniu neprimeranej tvrdosti. Úvaha súdu, že ide o výnimočný prípad a či sú dané dôvody hodné osobitného zreteľa, musí vychádzať z posúdenia všetkých okolností konkrétnej veci.

16. Ustanovenie § 257 CSP preto nemožno vykladať tak, že možno kedykoľvek bez ohľadu na základné zásady rozhodovania o náhrade trov konania nepriznať náhradu trov úspešnej strane konania; vždy musí ísť o celkom výnimočný prípad, ktorý musí byť v rozhodnutí aj náležite odôvodnený.

17. Pri skúmaní existencie podmienok hodných osobitného zreteľa je potrebné prihliadať v prvom rade k majetkovým, sociálnym, osobným a ďalším pomerom všetkých strán konania a je potrebné vziať do úvahy nielen pomery toho, kto by mal trovy konania zaplatiť, ale je nutné zohľadniť aj dopad takéhoto rozhodnutia najmä na majetkové pomery oprávneného účastníka. Významnými z hľadiska aplikácie § 257 CSP sú tiež okolnosti, ktoré viedli k uplatneniu nároku (práva) na súde, postoj strán v priebehu konania a pod.

18. Zákon explicitne nevypočítava, ktoré okolnosti sú relevantné do takej miery, že môžu predstavovať dôvod na nepriznanie náhrady trov konania. Judikatúra považuje za nepostačujúci na aplikáciu § 257 CSP len všeobecný záver hodnotiaci dopad rozhodnutia o určitom druhu nároku (porov. R 34/1982, R 23/1989).

19. Odvolací súd má za to, že žalobca v odvolaní a ani v priebehu konania nepreukázal také okolnosti, ktoré by opodstatňovali aplikáciu tohto výnimočného ustanovenia. Tvrdenia žalobcu o tom, že nijako neporušil nájomnú zmluvu so žalovanou v 2. rade, ktorá ju vypovedala a že mu bolo bránené nielen hospodáriť (čo sa v priebehu konania žalobcovi nepodarilo preukázať), ale aj parkovať svoje stroje, nezakladajú dôvod na aplikáciu ust. § 257 CSP. Rovnako tento dôvod nezakladá ani posúdenie možnej koexistencie nájomného práva a práva vecného bremena zo strany súdu.

20. Vzhľadom na vyššie uvedené má odvolací súd za to, že u žalobcu neexistujú dôvody hodné osobitného zreteľa pre nepriznanie náhrady trov konania žalovaným v 1. a 2. rade.

21. Odvolací súd zdôrazňuje, že zmyslom a účelom náhrady trov konania je poskytnúť úspešnej strane konania, ktorej to priznáva zákon, náhradu tých trov konania, ktoré vo vecnej a časovej súvislosti s konaním musela alebo bude musieť nepochybne zaplatiť, pričom by ich nemusela zaplatiť, ak by tu nebolo konanie pred všeobecným súdom.

22. Rozhodovanie o trovách súdneho konania je integrálnou súčasťou súdneho konania ako celku a je samo o sebe spôsobilé zasiahnuť do práva strany podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv základných slobôd, ako to dôvodil aj Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) v rozhodnutí zo dňa 06.02.1954 vo veci Beer proti Rakúsku, resp. v rozhodnutí zo dňa 07.10.2004 vo veci Bauman proti Rakúsku (č. 30428/96, resp. 76809/01).

23. Úspech vo veci sa zisťuje porovnaním žalobnej žiadosti (petitu) a výroku rozhodnutia, ktorým sa vo veci rozhodlo. O plný úspech žalobcu vo veci ide vtedy, ak sa výrok meritorneho rozhodnutia zhoduje so žalobným petitom, t. j. ak sa ich žalobe vyhovel v plnom rozsahu. Strana, ktorá mala plný úspech vo veci, má nárok na náhradu všetkých účelne vynaložených trov proti strane, ktorá vo veci úspech nemala. V sporových konaniach sa ohľadom náhrady trov konania uplatňuje tzv. zásada úspechu, t. j. strane, ktorá mala vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov proti neúspešnej strane.

24. S poukazom na vyššie uvedené závery, odvolací súd neuznal opodstatnenosť argumentácii odvolateľa, na ktorých založil svoje odvolacie dôvody, preto rozsudok súdu prvej inštancie v jeho napadnutej časti, postupom podľa ust. § 387 ods. 1 a 2 CSP, potvrdil ako vecne a právne správny.

25. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP. Žalovaní v 1. a 2. rade boli v odvolacom konaní plne úspešní, odvolací súd im preto voči žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu s tým, že o výške týchto trov rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

26. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

: Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Poučenie o dovolaní: Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 Civilného sporového poriadku, v ďalšom texte už len „CSP“)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 Ods. 1 C. s. p. (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP).